

17-02-18 প্ৰাতঃসুৰলী ওম্: শান্তি বাপদাদা মধুবন

“ মৰমৰ সন্তানসকল- তোমাৰ দৃষ্টি কোনো দেহধাৰীৰ ফালে যাব নালাগে , কাৰণ তোমাক পঢ়াওঁতা জন হ’ল স্বয়ং জ্ঞান সাগৰৰ পিতা।”

প্ৰশ্ন:- উচ্চ পদবী পাবলৈ কোনটো যত্ন তোমালোক সন্তান সকলে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকিও কৰিব পাৰা ?

উত্তৰ :- গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকি কেৱল জ্ঞান তৰোৱাল চলোৱা | স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা আৰু শঙ্খ ধ্বনি কৰি থকিবা | ঘূৰতে-ফুৰতে বেহদৰ পিতাক স্মৰণ কৰিবা আৰু সেই সুখত থাকিবা তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাবা | এইটোৱেই মাথো পৰিশ্ৰম |

প্ৰশ্ন:-যোগৰ দ্বাৰা তোমাৰ কোন দুটা কথাৰ লাভ হয় ?

উত্তৰ:- এটা হ’ল এই সময়ত কোনো বিকৰ্ম নহয় , দ্বিতীয় অতীতত হোৱা বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যায় |

গীত :-মাতা তুমি হোৱা সকলোৰে ভাগ্য বিধাতা

ওম্: শান্তি | সংসংগ বা মহাবিদ্যালয় (কলেজ) আদিত যি আছে তাত দেখিবলৈ পোৱা যায় যে –

কোনে পঢ়ায় আছে | চকু শৰীৰটোৰ ওপৰত পৰে | মহাবিদ্যালয় (কলেজ)ত কোৱা হয় অমূকা

প্ৰফেচৰে পঢ়াইছে | সংসংগত ক’ব আমূকা বিদ্বানে শুনাইছে | মানুহৰ ওপৰতে চকু যায় | ইয়াত তোমাৰ চকু কোনো দেহধাৰীৰ ফালে নাযায় | তোমাৰ বুদ্ধিত আছে যে নিৰাকৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা এই দেহৰ দ্বাৰা শোনোৱাই আছে | মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ পিনে বুদ্ধি গুচি যায় | সন্তান সকলে আনক কলে- তেতিয়া তেওঁলোকে কব, জ্ঞান সাগৰ পিতাৰ পৰা শোনোৱা শিনিকে শুনাইছা | পাৰ্থক্য আহি যায় নহয় | সংসংগত যি কোনো কথা শুনিলে বুজা যে আমূকাই এই বেদ শুনাইছে | মনুষ্যৰ মতত জাতি গোষ্ঠীত দৃষ্টি যায় | হিন্দু হয় বা মুছলিম হয়, দৃষ্টি যাবই | ইয়াত তোমাৰ দৃষ্টি শিববাবাৰ ফালে যায় | শিববাবাই পঢ়ায় | এতিয়া বাবাই ভবিষ্যৎ নতুন দুনিয়াৰ বাবে প্ৰাপ্তি দিবলৈ আহিছে আৰু কোনোৱে তোমাক কব নোৱাৰে যে তোমালোক সন্তান সকলক স্বৰ্গৰ কাৰণে ৰাজযোগ শিকায় আছো | এতিয়া এই গীত শুনা | গীতটো অতীতৰ হয় | জগত অম্বা এনেকুৱা আছিল | সাঁচকৈ তেওঁ সৌভাগ্য অৰ্জন কৰিছে, যাৰ মন্দিৰো আছে | কিন্তু তেওঁ কোন আছিল, কেনেকৈ আছিল, কোনটো ভাগ্য বনাইছে, একো নাজানে | তেন্তে এই পঢ়া আৰু সেই পঢ়াৰ মাজত দিন-ৰাতিৰ সমান পাৰ্থক্য আছে | ইয়াত তুমি বুজিলা জ্ঞান সাগৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা ব্ৰহ্মায় মুখৰ দ্বাৰায় পঢ়াই | বাবা আহি আছে | ভক্তৰ ওচৰতলৈ ভগবান আহিবই লাগিব | নহলে ভক্তই কিয় ভগবানক স্মৰণ কৰিব ? সকলোকে বুলি ভগবান কলে – এইটো তো ভুল হয় যাব | তেওঁলোকে সৰ্বব্যাপীৰ জ্ঞানৰ নিজৰ কথা সিদ্ধ কৰিবলৈ নিজৰ 20 টা নম্বৰ জোৰ লগায় দিয়ে | তোমাৰ বুজনি বেলেগ হয় যায় | বেহদৰ বাবাৰ প্ৰাপ্তি সন্তানসকলেই পাব | সন্যাসীবোৰ হৈছে বৈৰাগ্য মাৰ্গ , নিবৃত্তি মাৰ্গ | তেওঁলোকৰ পৰা কেতিয়াও সম্পত্তিৰ অধিকাৰ নোপোৱা | তেওঁলোক সম্পত্তি নিবিচাৰেই | তোমালোকেটো সদায় সুখৰ সম্পত্তি বিচাৰা | নৰ্কৰ ধন সম্পত্তিত দুখ থাকে | লাগিলে ধনী হলেও চৰিত্ৰ এনে বেয়া যে সকলো টকা পইচা উৰুৱাই দিয়ে | লৰা ছোৱালী য়ে ভোকত মৰে | তেন্তে নিজেও দুখী আৰু লৰা ছোৱালীকো দুখী কৰিলে | এওঁ হল বেহদৰ পিতা ,তেওঁ সন্তান সকলক পঢ়াইছে | তাত বেলেগ বেলেগ অনেক জন পিতা আছে যি সকলৰ পৰা হদৰ প্ৰাপ্তি পোৱা যায় | যদিও ৰজা ও হয় তথাপিও তেওঁ হদৰ হৈ গল | হদত অলপ মানহে সুখ থাকে | এই বেহদ পিতাই বেহদ সুখ দিবলৈ আহিছে | আমাক বুজাই যে যি খন ভাৰত দুটা মুকুট ধাৰী স্বৰ্গৰ মালিক আছিল, এতিয়া নৰ্কৰ মালিক হৈ পৰিল | নৰ্কত দুখ আছে বাকী এনে কোনো নদী নাই যি দৰে গৰুড় পুৰাণত বিষয় বৈতৰণি নদী, বোৰৰ নৰ্কত চিত্ৰ দেখোৱাইছে | এইটো শাস্তী খোৱাৰ কথা | তেওঁ লোকে গা জোকাৰ খোৱা কথা লিখিছে | আগৰ দিনত যিটো অংগ দ্বাৰা বেয়া কৰ্ম কৰে সেই অংগ টো কাটি দিয়া হয় | বহুত কঠোৰ শাস্তী দিছিল | এতিয়া ইমান কঠোৰ শাস্তী দিয়া নহয় | ফাচি শাস্তী কোনো কঠোৰ নহয় | এই টো বহুত সহজ | মানুহে আত্মহত্যাও বহুত সুখেৰে কৰে | শিৱ আৰু দেৱতাৰ সন্মুখত অতি সোনকালে বলি হৈ যায় | তোমালোকে বুজিছা যে আত্মাই দুখী হলে এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য এটা লব বিচাৰে | সেই আত্মহত্যা কৰা সকলে এনেকৈ নাভাবে | তেওঁ লোকে ইয়াতেই দেহ ত্যাগ কৰি ইয়াতেই আৰু বেছি বেয়া জন্ম লয় | জ্ঞান নাথাকে মাথো | দুখৰ কাৰণে দেহাটো শেষ কৰি দিয়ে | তথাপিও দুখৰ জন্ম ই পায়গৈ | তুমি জানিছা আমি নতুন দুনিয়া খনৰ মালিক হবলৈ যোগ্য হৈ আছো | জীৱঘাট কৰা | সকলৰ মাজতো ভিন্নতা আছে | যেনেকৈ কোনো স্ত্ৰীয়ে পতিৰ চিতাত জাহ যায় | সতী হৈ যায় তাৰ কথা বেলেগ | বুজি লয় মই পতিৰ লোকলৈ যামগৈ, আগতে শুনিছিলো, বহুতে এনেকুৱা কৰিছিলো | শাস্ত্ৰত লিখা আছে পতি লোকলৈ যায় বুলি | কিন্তু সেই পতি জনটো কামী হয় | তথাপিও এই মৃত্যু লোকলৈহে আহিব লগীয়া হব | ইয়াত জ্ঞানৰ চিতাত বহিলেই স্বৰ্গ লৈ গুচি যাবা

এতিয়া তোমালোক সন্তানে জানা যে এই জগত অম্বা জগত পিতা যি জনে স্থাপনাৰ অৰ্থে নিমিত্ত হৈছে, এওঁলোকেই পিছত স্বৰ্গত পালন কৰ্তা হব। মানুহ্যইতো নাজানে বিষু কূল বুলি কোন সকলক কোৱা হয়। বিষু হৈছে সূক্ষ্ম বতন বাসী, তেওঁৰ কুল কেনেকৈ হব ? এতিয়া তোমালোকে জানিছা বিষুৰ দুটা ৰূপ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হৈ পালন কৰে, ৰাজ্য কৰে। এইয়া হৈছে জ্ঞান চিতা। তুমি যোগ লগোৱা সেই স্বামীৰো স্বামীৰ সৈতে। তেওঁ হৈছে শিৱ বাবা, তেওঁৰেই স্বামীৰো স্বামী, পিতাৰো পিতা। সকলো সেই এজনেই। তাতেই সকলো সম্বন্ধ আহি যায়। পিতাই কয় এই সময়ত যি তোমাৰ খুড়া মামা আদি আছে, সেই সকলোৱে দুখৰ মতহে দিব। উল্টা ৰাস্তাৰ আসুৰী মতহে দিব। বেহদৰ পিতাই আহি সন্তানক সুল্টা মত দিয়ে। বুজি লোৱা লৌকিক পিতাই কয় কলেজত পঢ়ি বেৰিষ্টাৰ (উকীল) আদি হোৱা। সেইটো কোনো উল্টা মত জানো। শৰীৰ নিৰ্বাহ অৰ্থে সেইটো ঠিক আছে। সেই পুৰুষাৰ্থতো কৰিব লাগিবই। তাৰ লগে-লগে ভৱিষ্যত ২১ জন্মৰ কাৰণেও শৰীৰ নিৰ্বাহ অৰ্থে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। শৰীৰ নিৰ্বাহ অৰ্থেই অধ্যয় কৰা হয়। শাস্ত্ৰৰ পঢ়াও নিবৃত্তি মাৰ্গৰ শৰীৰ নিৰ্বাহ অৰ্থে। তেওঁ শৰীৰ নিৰ্বাহ অৰ্থেই পঢ়ে। সন্যাসীও শৰীৰ নিৰ্বাহ অৰ্থে, কোনোৱে ৫০, কোনোৱে ১০০, কোনোৱে হাজাৰো উপাৰ্জন কৰে। আৰ্য্য সমাজ আদিয়ে, এজন কাশীৰ ৰজা চুকোৱাত কিমান টকা পাইছিল। গতিকে এই সকলো পেটৰ কাৰণেই কৰে। সম্পত্তিৰ অবিহনে সুখতো নহয়। টকা থাকিলেহে গাড়ী আদিত ঘূৰে। আগতে সন্যাসীয়ে টকাৰ কাৰণে সন্যাস কৰা নাছিল, জঙ্গললৈ গুচি গৈছিল। এই দুনীয়াৰ পৰা অশান্ত হৈ নিজকে আঁতৰাই ৰাখে। কিন্তু এৰিব নোৱাৰে। বাকী পবিত্ৰতা থাকে। পবিত্ৰতাৰ বলেৰে ভাৰতক ধৰি ৰাখে। এইটোৱেও ভাৰত খনক সুখ দিয়ে। এওঁলোক পবিত্ৰ নহলে ভাৰত আৰু অধিক বেশ্যালয় হৈ গলহেতেন। পবিত্ৰতা শিকাওঁতা হ'ল এই নিবৃত্তি মাৰ্গৰ লোক সকল, আন জন হ'ল পিতা। সেয়া হৈছে নিবৃত্তি মাৰ্গৰ পবিত্ৰতা। এইয়া হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ পবিত্ৰতা। ভাৰতত পবিত্ৰ প্ৰবৃত্তি মাৰ্গ আছিল। আমি দেৱী-দেৱতা পবিত্ৰ আছিলো। এতিয়া অপবিত্ৰ হৈছে। আধাকল্প পুৰা ৫ বিকাৰৰ দ্বাৰা আমি অপবিত্ৰ হওঁ। মায়াই অলপ অলপ কৰি সম্পূৰ্ণ অপবিত্ৰ, পতিত বনাই দিয়ে। দুনীয়াত আৰু কোনো মানুহ্যই নাজানে যে আমি পবিত্ৰৰ পৰা পতিত কেনেকৈ হওঁ। বুজিও পাই এইখন পতিত দুনীয়া। ভাৰি লোৱা কোনোটো ঘৰৰ আয়ুস ১০০ বছৰ, তেতিয়া কব ৫০ বছৰ নতুন, ৫০ বছৰ পুৰণা, লাহে লাহে পুৰণা হৈ যায়। এই সৃষ্টিৰো একেই কথা। একেবাৰে নতুন দুনীয়াত সুখ হয় আধাৰ পিছত পুৰণা হয়। গায়নো আছে সত্যযুগত অতাহ সুখ। তাৰপিছত পুৰণা দুনীয়া হৈ দুখ আৰম্ভ হয়। ৰাৱনে দুখ দিয়ে। পতিত ৰাৱনে কৰে, যাৰ পুতলা জ্বলাই। ৰাৱণ ডাঙৰ শত্ৰু। কোনোৱে চৰকাৰক আবেদন জনাইছে যে ৰাৱনক জলাব নালাগে, বহুতৰ দুখ হয়। ৰাৱণক বিদ্বান বুলি কয়। মন্ত্ৰী আদিয়ে একো বুজি নাপায়। এতিয়া তুমি জানিলা যে ৰাৱণৰ ৰাজ্য দ্বাপৰৰ পৰা আৰম্ভ হয়। ভাৰততে ৰাৱণক জ্বলাই। পিতাই বুজাই দ্বাপৰৰ পৰাই এই ভক্তি, অজ্ঞান মাৰ্গ আৰম্ভ হয়। জ্ঞানৰ দ্বাৰা দিন, ভক্তিৰ দ্বাৰা ৰাতি।

এতিয়া চোৱা জগত অম্বাৰ গীত গায়। কিন্তু বুজি নাপায় সৌভাগ্য বিধাতা কেনেকৈ। কিমান ডাঙৰ মেলা লাগে। কিন্তু জগদম্বা কোন, এইয়া নাজানে। বঙ্গত(কলিকতা) কালিক বহুত মানে, পিছে নাজানে কালি আৰু জগদম্বাৰ কি পাৰ্থক্য। জগদম্বাক বগা দেখুৱাই, কালিক কলা বনাই দিছে। জগদম্বাই লক্ষ্মী হয় গতিকে বগা। পিছত ৮৪ জন্ম লৈ - লৈ কলা হৈ যায়। গতিকে মনুষ্য কিমান অজ্ঞানতাত আছে। বাস্তৱতে কালি অথবা অম্বা একেই। একো নাজানে- ইয়াকে কয় অন্ধশ্ৰদ্ধা। এতিয়া তুমি সন্তানে জানিছা যে যি গৰাকীয়ে অতীতত অম্বা আছিলে- তেঁওই ভাৰতৰ ভাগ্য গঢ়িছিল। তোমালোকেও ভাৰতৰ সৌভাগ্য বনাই আছা। মাতাৰ নাম মুখ্য। সন্যাসীকো মাতা সকলেহে উদ্ধাৰ কৰিব লাগিব। এয়াও নিশ্চিত। পৰামপিতা পৰামাত্মাই আদেশ দিছে, এওঁলোকক জ্ঞান বান মাৰা। তোমালোক সন্তানে সন্যাসীক লগ কৰি বুজোৱা যে আমাক জ্ঞান সাগৰ পৰামপিতা পৰামাত্মাই পঢ়াই। তুমি হৈছে হদৰ সন্যাসী, আমি হৈছো বেহদৰ। আমাক পিতাই ৰাজযোগ শিক্ষাই তেতিয়াই যেতিয়া নেকি তোমালোকৰ হঠযোগ শেষ হবৰ হয়। হঠযোগ আৰু ৰাজযোগ একেলগে থাকিব নোৱাৰে। গতিকে সময় এতিয়া বেছি নাই, বহুত কম সময় আছে। পিতাই কয় যে মোৰ সন্তান ঘৰ- গৃহস্থত থাকিও কমল ফুলৰ সমান হোৱা। ব্ৰাহ্মনেই কমল ফুলৰ সমান হৈ থাকিব লাগিব। কুমাৰীতো পবিত্ৰ হয়, কমল ফুলৰ সমান। বাকী যিয়ে বিকাৰত যায় তাক কোৱা হয় পবিত্ৰ হোৱা। গৃহস্থত থাকিও কমল ফুলৰ সমান পবিত্ৰ হোৱা। প্ৰত্যেকে স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা। শঙ্খ বজোৱা। জ্ঞান তৰোৱাল চলালে বেৰা পাৰ হৈ যাব। পৰিশ্ৰম আছে, পৰিশ্ৰম অবিহনে উচ্চ পদ পাব নোৱাৰি। চলতে-ফুৰোতে এই সুখত থাকিবা। পিতাক মনত কৰা। যিয়ে বহুত সুখ দিয়ে তেওঁকেতো মনত থাকে। এতিয়া তুমি বেহদৰ পিতাক মনত কৰিব লাগে। তেওঁৰেই পৰিচয় দিব লাগে। বুজাব লাগে কোৱা, তুমি ৰাজ-বিদ্যা এই জন্মত পঢ়ি বেৰিষ্টাৰ আদি কৰিবা। আচ্ছা বুজা, পঢ়ি - পঢ়ি অথবা পৰীক্ষা পাছ কৰি তোমাৰ আয়ু পুৰা হৈ গ'লে, শৰীৰ এৰি দিলে পঢ়া ইয়াতেই শেষ হৈ যাব। কোনোৱেই পৰীক্ষা পাছ কৰি লগুনলৈ গুচি যায়, তাত মৰি থাকিলে পঢ়াও শেষ হৈ যাব। সেয়া হৈছে বিনাশী পঢ়া। এইয়া হৈছে অবিনাশী পঢ়া। এইটো কেতিয়াও বিনাশ নহয়। তুমি জানা নতুন দুনীয়ালৈ গৈ আমি ৰাজ্য কৰিম। সেয়া অল্প কালৰ সুখ। যদিহে ভাগ্যত থাকে। নাজানে কিমান সময় থাকিব। ইয়াত অলপহে। পৰীক্ষা পুৰা হল আৰু তুমি গৈ ২১ জন্মৰ ৰাজ্য-ভাগ্য লৈ লবা। হদৰ পিতা, শিক্ষক, গুৰুৰ পৰা হদৰ অধিকাৰ পোৱা যায়। ভাবে গুৰুৰ পৰা শান্তি পায়। আৰে, ইয়াতে শান্তি পাই জানো। শৰীৰৰ দ্বাৰা কাম কৰি-কৰি ভাগৰি যায় কাৰণে আত্মাই শৰীৰৰ পৰা পৃথক হৈ যায়। পিতাই কয় শান্তি তোমাৰ স্বধৰ্ম। এইয়া শৰীৰ, কাম কৰিব নিবিচাৰিলে মনে মনে বহি থাকা।

আমি অশৰীৰী, পিতাৰ লগত যোগ লগালে বিকৰ্ম বিনাশ হয়। লাগিলে কোনো সন্যাসীৰ পৰা তুমি শান্তি পোৱা তাৰ পৰা বিকৰ্ম বিনাশ নহয়। ইয়াত পিতাক স্মৰণ কৰিলে বিকৰ্মজীত হৈ যাব। ভাল কথা তেওঁ শান্তিত বহি আছে, লগতে বিকৰ্ম বিনাশ হব। দুটা লাভ হব। পুৰণা বিকৰ্ম বিনাশ হয়। এই যোগবল অবিহনে কোনো পৰিস্থিতিতে পুৰণা বিকৰ্ম কাৰোৱেই বিনাশ হব নোৱাৰে। প্ৰাচীন যোগ কথা বুলি ভাৰত খনৰে কথা গায়নো আছে। ইয়াতেই জন্ম - জন্মাতৰৰ বিকৰ্ম বিনাশ হয় আৰু কোনো উপায় নাই। এতিয়া এই বুদ্ধি বন্ধ হব ধৰিছে। চৰকাৰেও বিচাৰিছে বুদ্ধি বেছি নোহোৱাটো। আমিতো বুদ্ধি ইমান কম কৰো যে বহুত কমহে থাকিব, বাকী সকলো গুচি যাব। মানুহ্যই ভাৱেও যে বিনাশ হব নে নহয় পিছে যুদ্ধ বন্ধ দেখি পুনৰ ভাবে যে বিনাশ হব নে নহব। ঠাণ্ডা পৰি যায়। পিতাই বুজাই - সন্তান সময় একেবাৰে কম সেয়ে ভুল নকৰিবা। ভাল বাৰু।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ মেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাতাত আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰনাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-

১) শৰীৰৰ পৰা পৃথক হৈ, অশৰীৰী হৈ শান্তিৰ অনুভৱ কৰিব লাগে। পিতাৰ স্মৰণেৰে নিজকে বিকৰ্মজীত বনাব লাগে।

২) অবিনাশী প্ৰালঙ্ক লবলৈ অবিনাশী পঢ়াৰ ওপৰত ধ্যান দিব লাগে। সকলো উল্টা মত এৰি এজন পিতাৰ সুল্টা মতত চলিব লাগে।

বাৰদান:- হৃদৰ সীমাক পাৰ কৰি লক্ষ্যৰ সমীপ হওঁতা উপৰাম হোৱা:-

হৃদৰ যিকোনো সীমা পাৰ কৰাৰ চিন হৈছে- পাৰ কৰিলে, উপৰাম হল। উপৰাম স্থিতি অৰ্থাৎ উৰাস্ত কলা। এনে উৰাস্ত কলাৰ ব্যক্তিয়ে কেতিয়াও হৃদত ওলমি নাথাকে বা বৈ নাথাকে, লক্ষ্য সদায় তেওঁৰ সন্মুখত দেখা পায়। তেওঁ উৰাস্ত পক্ষী হৈ কৰ্মৰ এই কৰ্মবৃক্ষৰ ডালটোলৈ আহিব। বেহৃদৰ সমৰ্থ স্বৰূপেৰে কৰ্ম কৰিলে আৰু উৰা মাৰিলে। কৰ্ম ৰূপী ডালৰ বান্ধোনত ফচি নাযায়। সদায় স্বতন্ত্ৰ হৈ থাকে।

শ্লোগান:- অনুভৱৰ অধিকাৰী হোৱা তেতিয়া মায়াৰ ভিন্ন-ভিন্ন ৰাজকীয় ৰূপত বিশ্বাসঘাট নোখোৱা।